

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Το ύδωρ της λήθης

Κωμωδία

Εθνικόν Ημερολόγιον (Κ. Φ. Σκόκου), Αθήνα

τμ. 7 (1892), σ. 183-206

ΤΟ ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΕΛΕΝΗ
ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1877.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν γυμνῆν ἐπίπλων σχεδόν· τὰ παράθυρα αὐτῆς ἄνευ παραπετασμάτων, ὁ καθρέπτης καὶ αἱ εἰκόνες εἶνε πρὸς τὸν τοῖχον ἀνεστραμμένοι· τὰ μόνα τῆς αἰθούσης ἐπιπλα εἶνε μικρὰ τράπεζα, δύο τρία ἐδώλια καὶ ἀνάκλιτρον. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ ἕτεραι πλάγιοι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν ταξιδιωτικοῦς σακκοῦς.* — ᾿Α! δόξα σοι ὁ Θεός, τὸ ἤϋρα ἐπὶ τέλους. . . . Ὅλ ράϊτ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἥτις διαθέτει τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ στρεφομένη.* — Σὰ νὰ μοῦ μίλησαν. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *κατερχόμενος δεξιᾷ καὶ μετὰ περιεργείας παρατηρῶν τὴν αἴθουσαν.*
— Μπᾶ! . . . ἡ θειὰ Καλομοῖρα Τί κάνεις, κερά Καλομοῖρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *θέτουσα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου τῆς.* — Ποῖος εἶσαι, παιδάτσι μου, δὲ σέ λέπω. . . . γιούρισ' ἀπὸ ὄῳ νᾶχης τὴν εὐχή μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *στρεφόμενος πρὸς αὐτήν.* — Δὲ μὲ γνωρίζεις, κερά Καλομοῖρα; καλέ, τὸ Νικολάκη σου δὲ θυμᾶσαι;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐκπληκτός πλησιάζουσα αὐτόν. — Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου, ἀμή ποῦ νὰ σέ γνωρίσω ; . . . Φτοῦ, φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῆς [Περιπτυσσομένη αὐτόν] "Ἐλα νὰ σέ φιλήσω, γυιόκα μου τί μοῦ κάνεις, παιδί μου, καλὰ εἶσαι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μειδιῶν. — Καλά, καλά.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Πάντα καλὰ νὰ δώνη ὁ Θεός.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί κάνει ἡ ἀνεψιά μου ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ θλιβερώς. — Τί νὰ κάνη ἡ ἄμοιρη ὅλο κλαίει

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀκόμη ; . . . δὲν τῆς ἐπέρασε λοιπὸν ἡ λύπη ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ στένουσα. — "Ἄχ ! . . . ποῦ νὰ τῆς περάση, ζάβαλη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μπᾶ !

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ζητοῦσα νὰ πάρη τοὺς σάκκους τοῦ Νικολάου. — "Ἄσσ' τα τοῦνα, τί τὰ βαστᾶς 'ς τὰ χέρια σου ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀνερχόμενος δεξιᾷ καὶ τοὺς σάκκους ἀποθέτων. — Εὐχαριστῶ, κερά Καλομοίρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀκολουθοῦσα αὐτόν. — Ἐγὼ ἔλεγα πῶς δὲ θάρθης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος ἀριστερᾷ. — Δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἔλθω γρηγορώτερα. . . . αἱ, βλέπεις, ἡ Ἀμερικὴ εἶνε μακρὰ ἀπὸ 'δῶ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μακρὰ, αἱ ; . . . Ἀμ' πόσο μακρὰ εἶνε πάλι ; . . . εἶνε ἴσα μὲ τὰ Μέγαρα ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν. — Ἴσα μὲ τὰ Μέγαρα ; τί λές, κερά Καλομοίρα ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Εἶνε ἴσα μὲ τὸ Μισῦρι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καλὲ εἶνε 'ς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐκπληκτός. — Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου . . . τσ' ἔρχεσ' ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Βέβαια.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Φτοῦ, φτοῦ, νὰ μὴ βασκαθῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ δυσταρεστούμενος διὰ τὴν πράξιν αὐτῆς. — Ἐγκάδ ! . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐν ἐκπλήξει. — Ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Γιὰ πές μου τώρα . . . δὲν ἐσηκώθηκε ἀκόμη ἡ Ἐλένη ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ὅγιεσε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί ὥρα σηκώνεται ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Τόμου βαρήσουν ἡ ὀχτώ, ἡ ἐννηά, ἡ δέκα κατὰ πῶς τῆς ἔρθη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος. — Κάθησε λοιπὸν, κερά Καλομοίρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀνερχομένη. — Πάω νὰ τὴν ξυπνήσω καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. "Ὅχι, νὰ μὴν τὴν ξυπνήσης· ἄφησε νὰ σηκωθῆ

ἴς τὴν ὥρα τῆς . . . "Ἐπειτα ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ· θὰ μείνω ἐδῶ πλέον.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *κατερχομένη.* — Νὰ μείνης, Νικολάτση μου, ἔτσι νὰ χαρῆς τὸ φῶς σου τσαὶ νὰ σοῦρχωνται οὔλα δεξιᾶ, γιατί εἶνε πολὺ λυπημένη ἢ ἄτσιερδη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πολὺ λυπημένη, αἰ' ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *στίνουσα.* — "Αχ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Γιὰ πές μου, δὲν ἐπαρηγορήθηκε ἀκόμη; 'πέρασ' ἕνας χρόνος ἀφ' ὅτου 'πέθανε ὁ ἄνδρας τῆς.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *σειούσα τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.* — Θὰ περάσουν τσαὶ δύο, θὰ περάσουν τσαὶ τρεῖς, θὰ περάσουν τσαὶ πέντε, τσαὶ δέκα. μὰ ἢ Ἐλέγκω μου θὰ εἶνε πάντα ἢ ἴδια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — "Α! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Τέτοιοι πόνοι δὲ λησμονιόντουνε, γυιόκα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καλὲ τί μοῦ λές, κερά Καλομοῖρα; τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν πολὺ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *καθημένη παρ' αὐτῆς οἰκείως.* — Τὸν ἀγαποῦσε, λέει; 'τρελλαινότανε γιὰ δαῦτον. . . . "Α, τί ἐτράβηξα τῆς πρώταις 'μέραις ποῦ 'πέθανε. . . τί μαρτύρια ἦτανε τσεῖνα, Θεέ μου. "Ἦθελε νὰ σκοτωθῆ, νὰ φαρμακωθῆ, 'τραβοῦσε τὰ μαλλιά τῆς, 'φώναζε, ἔριαζε, 'χτυπιότανε. . . ᾶ, Νικολάτση μου, τέτοια λύπη ποτές μου δὲν τὴν εἶδα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἐτσι αἰ' ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νά, ἀπὸ τότες δὲν ἀλλάξαμε τίποτες ἐδῶ μέσα. . . τὰ ἔντυσε οὔλα μαῦρα τσαὶ μηδ' ἕναν καθρέφτη δὲν ἐγυουρίκαμε. . . 'Κάητσ' ἢ καρδούλα τῆς τσ' ἔβαψε μαῦρα τὰ φρύδια τῆς τσαὶ μαῦρα τὰ μαλλιά τῆς. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί λές;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σὲ χαρῶ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὲ τὰ σωστά σου μιλάς, κερά Καλομοῖρα; τὰ ὠραῖα τῆς τὰ μαλλιά τὰ κατάξαθα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Τὰ 'βαψε. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὰ ἐτρελλάθη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἐτσι εἶνε ἢ λύπη ἢ μεγάλη, παιδάτσι μου. . . Ἐγὼ ὄντε ἔχασα τὸν ἀφέντη μου, 'γίνηκα καλόγρηα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μήπως τὸ ἔχει σκοπὸ καὶ ἢ Ἐλένη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἀμή;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Νὰ γείνη καλόγρηα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Γιαντὰ ὄχι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐγειρόμενος καὶ μεταβαίνων δεξιᾶ.* — Κάμε δουλειά σου, κερά Καλομοῖρα. . . αὐτὸ μᾶς ἔλειπε. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ὁμοίως. — Δὲν εἶνε γιὰ νὰ ζήσῃ 'ς τὸν κόσμον πλέα ἢ τσουρὰ 'Ελέγκω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μεταβαίνων ἀριστερῶ. — Καλά, καλά. . . θὰ τὸ ἰδοῦμε. . . Ποῦ θὰ μοῦ ἐτοιμάσετε, γιατί θέλω νὰ πλυθῶ κομμάτι. . . [Ἄνεργος χόμενος δεξιῶ]. — Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ κάμαρά μου. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐμποδίζουσα αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ. — Μὴ, μὴ, παιδάτσι μου. . . . αὐτοῦ εἶνε ἡ ἐκκλησιὰ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀπισθοχωρῶν. — Τί εἶνε;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἡ ἐκκλησιὰ ποῦ φυλάει τὴν καρδοῦλα του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — Ἔχει τὴν καρδιά τοῦ ἀνδρός της ἐδῶ μέσα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ — Ἀμή;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ σταυροκοπούμενος. — Μὴ χειρότερα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Καὶ κάθε πουρνὸ κάνει τὴ προσευχούλα της ν' ἀγιάσουν τὰ κοκκαλάτσια του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Δὲ μοῦ λές, κερά Καλομοῖρα, εἶνε 'ς τὰ καλά τῆς ἡ 'Ελένη ἢ μήπως τῆς ἐγύρισεν ἡ βίδα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μὴ μᾶς πικραίνης, ζάβαλη, τσ' ἐσύ. . . Ἐμεῖς εἴμαστε λυπημέναις τσαὶ ν' ἀκοῦμε τοῦνα τὰ λόγια ἀπὸ σένα; . .

'Α, εἶνε κρῖμα τσ' ἀπ' τὸ Θεό, παιδάτσι μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Χωρατεύεις, κερά Καλομοῖρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ὅχι, νᾶχω καλὴ ψυχὴ, γυιόκα μου. Μὰ ἓνα πρᾶμμα θὰ σὲ περικαλέσω τῶρα πούρθεις.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί πρᾶγμα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ μυστηριωδῶς. — Νὰ τὸν θάψουνε, παιδάτσι μου, τὸ μακαρίτη, γιατί. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐμβρόντητος. — Τί; δὲν τὸν ἔθαψαν ἀκόμη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀπέλπιδος. — Ἀμ' δὲν τὸν θάψανε τὸν ἄραχλο, τὸν 'μπαλσαμώκανε μονάχα, ὄντε τοῦβγαλαν τὴν καρδιά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καὶ εἶνε τώρα μπαλσαμωμένος; . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μπαλσαμωμένος 'ς τὸ νεκροταφεῖο. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μπαλσαμωμένος! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ — Εἶνε πρᾶμμα τοῦτο, Νικολάτση μου; οὔτε ὁ Θεὸς τὸ θέλει οὔτε οἱ ἀθρῶποι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καὶ ἡ 'Ελένη τί κάμνει; πάει καὶ τὸν βλέπει;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Πάει, βέβηα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τακτικά;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Πρῶτα 'πήγαινε κάθε μέρα καὶ 'καθότανε μαζῆ του ὥρας, μὰ ἀφ' ὄντε 'βάλαμε τὴν καρδιά του 'ς τὴ μπουκάλα τσ' ἐκάναμε τὴν κάμαρα τοῦ μακαρίτη ἐκκλησιὰ δὲν πηγαίνει τσαὶ τόσο πολὺ κατὰ πῶς 'πήγαινε πρῶτα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διατρέχων τὴν αἴθουσαν. — Καλά, καλά, ὄλ' αὐτὰ θὰ τὰ διορθώσω ἐγώ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἄχ, ἄς τὸν ἔλεπα ἔς τὸ χῶμα σὰ χριστιανὸ τσ' ἔδωνα τσαί τῆ μισή μου τῆ ζωή.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μοῦ κάνεις ἕναν καφέ, κερὰ Καλομοῖρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σοῦ κάνω, γυιέ μου, γλυκὸ τότε θέλεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ναί, ναί.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐξερχομένη. — Πάω τσ' ὄλας.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μόνος, διατρέχων τὴν αἴθουσαν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πρέπει νὰ εἶνε τρελλή, τρελλή, τρελλή· χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν εἶνε τρελλή! . . . Κρῖμα, κρῖμα . . . νέα γυναῖκα εἴκοσι τριῶν χρόνων . . . βέβαια, δὲν πρέπει νὰ εἶνε παραπάνω . . . ἡ ἀδελφή μου ἐπανδρεύθηκε εἰς τὰ 1842 καὶ εἶνε τὸ πρῶτο τῆς παιδί . . . δὲν εἶνε παραπάνω . . . [Στρέφων τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ] Καὶ ἔχει τὴν καρδιά του ἐδῶ μέσα; ἐδῶ, ἐδῶ, ἐδῶ; . . . Μὴ χειρότερα! . . . [Βαίνει ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν θύραν δεξιᾷ, ἀνοίγει αὐτήν, ἀλλ' ἀμέσως ὀπισθοχωρεῖ] Μπρρρρρρ! . . . ἐδῶ μέσα εἶνε κόλασις . . . [Ἐν ἀγανακτήσει] Καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ καθήσω μαζῆ τῆς, ὅταν ἔχη αὐτὰ τὰ δαιμόνια; [Κατερχόμενος] Ἄ, ὄχι, ὄχι . . . διότι δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ μὲ πάγη καὶ ἔς τὸ νεκροταφεῖον νὰ ἰδῶ τὸν μπαλσαμωμένον, κ' ἐγὼ μὲ ἀποθαιμένους δὲν κάνω συντροφιαίς . . . Τί μασκαραλίξια εἰν' αὐτά; [Ἡ θύρα κλείεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, τὸ δὲ Νικόλαος φοβηθεὶς ἀναπηδᾷ κάτωχος] Μνήσθητέ μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου! [Παρατηρῶν μετὰ δέους] Ἄ, ἡ πόρτα ἦταν . . . [Συνερχόμενος] Καλέ νὰ ἀφήσω ἐγὼ τὴν Ἀμερικὴν γιὰ νὰ μείνω μαζῆ τῆς καὶ αὐτὴ νὰ μοῦ φυλάγη τὴν καρδιά τοῦ ἀδρός τῆς; [Ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ] Μέγας εἶσαι, Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! [Παρατηρῶν κύκλω αὐτοῦ] Ἐδῶ δὲν εἶνε σπίτι, εἶνε τάφος! . . . Πῶς δὲν ἔβαψε μαύρους καὶ τοὺς τοίχους; [Τὸ παράθυρον κλείεται μετὰ πατάγου] Παναγία μου! . . . [Ρίπτων κύκλω τὰ βλέμματα] Ἄ, τὸ παράθυρον ἦταν . . . [Συνερχόμενος] Καλ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι . . . μαῦρα ἐδῶ, μαῦρα ἐκεῖ, ἐκκλησιὰ ἐκεῖ μέσα, μιὰ καρδιά ἔς τὴ μπουκάλα σὰν νὰ ἦταν τουρσί . . . [Ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ] Πάγω νὰ εὔρω ἀνθρώπους νὰ ξανοίξουν κομμάτι τὸ σπίτι, καὶ τοὺς νεκροθάπτας νὰ σηκώσουν τὴν καρδιά . . . [Βαίνει πρὸς τὸ βάθος, ἀλλὰ βλέπει εἰσερχομένην ἀριστέροθεν τὴν Ἑλένην] Ποιὰ εἶνε αὐτή; . . . ἡ Ἑλένη;

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ ήτις εισηλθε βάλλουσα κραυγήν ὡς βλέπει τὸν Νικόλαον. — ᾿Α! . . .
 [Ζητεῖ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἀναγνωρίζουσα εἰθὺς αὐτὸν τρέχει πλησίον του] Θεῖε μου, σὺ εἶσαι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν. — ᾿Ελένη μου.

ΕΛΕΝΗ ὀλοφυρομένη. — ᾿Α, θεῖε μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν κεφαλὴν της. — Καῦμένο παιδί . . .

ΕΛΕΝΗ. — Δυστυχισμένη ἐγὼ . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Αἴ, καλὰ . . . σὴναι τῶρα.

ΕΛΕΝΗ ἐπιτείνουσα τὰς κραυγὰς καὶ τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Νικόλαου κρύπτουσα. — Θεῖε μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὴν κάμνης ἔτσι, ᾿Ελένη μου, θὰ ἀρρωστήσης . . . ᾿Εγὼ ἔλεγα πῶς θὰ σ' εὔρω παρηγορημένην.

ΕΛΕΝΗ βάλλουσα σπαραξικάρδιον κραυγήν. — ᾿Α τὸν ἔχασα! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — ᾿Υπομονή, παιδί μου, ὑπομονή . . . δὲν θὰ τὸν ἀναστήσουν τὰ δάκρυά σου . . .

ΕΛΕΝΗ ἀπελπὶς. — Δὲ θὰ τὸν ἀναστήσουν, ὄχι! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀδηγῶν αὐτήν πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον ὅπου κάθηνται ἀμφότεροι. — ᾿Ελα κάτσ' ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Νικόλαου. — Θεῖε μου! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ προσπαθῶν νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν της. — Σήκωσε τὸ κεφάλι σου, ἔχω τόσον καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ, ᾿Ελένη μου.

ΕΛΕΝΗ ρίπτουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. — Θὰ πεθάνω!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδία. ᾿Α, μὰ αὐτὸ καταντᾷ μαρτύριον . . . ἔτσι θὰ πᾶμε ;

ΕΛΕΝΗ ἐκφεύγουσα τῶν χειρῶν του καὶ τρέχουσα πρὸς τὸ παράθυρον. — Θὰ σκοτωθῶ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τρέχων κατόπι αὐτῆς. — ᾿Ελένη . . .

ΕΛΕΝΗ. — ᾿Αφησέ με νὰ πῆσω ἀπὸ τὸ παράθυρο . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κρατῶν αὐτήν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος. — Εἰς τρελλάθης, παιδί μου;

ΕΛΕΝΗ ἀπελπὶς. — Θὰ φαρμακευθῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ περιπτυσσόμενος καὶ φέρων αὐτήν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον. — ᾿Ελένη μου, τί καμῶματα εἶν' αὐτά ;

ΕΛΕΝΗ ὀλοφυρομένη. — ᾿Αχ θεέ μου, θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκατέλιπες ; ᾿Ηλί, ᾿Ηλί, λαμὰ σαβαχθανί ;!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐπιδεικνύων λύπην. — Σαβαχθανί, μάτια μου . . .

ΕΛΕΝΗ. — Γιατί ν' ἀποθάνῃ ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὡς ἄνω. — Ἴλι. . . .

ΕΛΕΝΗ. — Γιατί ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὡς ἄνω. — Λαυά. . . .

ΕΛΕΝΗ. — Δὲ μ' ἔλυπήθη ὁ Θεὸς ποῦ μ' ἄφησεν ἔρημον ἔς τὸν κόσμον ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος μετ' αὐτῆς. — Τί νὰ γείνη, παιδί μου, ὑπομονή· αἱ, βλέπεις, αὐτὰ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος. . . . δὴ οὐόρλδ! . . . Ἄλλος γεννιέται, ἄλλος πεθαίνει καὶ οἱ περισσότεροὶ ζοῦν. . . . ἔσὺ ἔτυχες νὰ εἶσαι μὲ τοὺς περισσοτέρους.

ΕΛΕΝΗ. — Τέτοια ζωὴ τί νὰ τὴν κάμω ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἄφησε τώρα τὰ κλάμματα καὶ ἔλα νὰ ὀμιλήσωμεν ὀλίγον.

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα. — Ἄχ, καὶ πῶς νὰ τ' ἀφήσω ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Θὰ μ' ἐπερίμενες πρὸ πολλοῦ, αἱ ;

ΕΛΕΝΗ φυσικῶς ὡς νὰ μὴν εἶχε κἀν δακρύση. — Ἴλπίζα ὅτι θὰ ἤρχεσθε ἄμα ἐλάμβανες τὸ γράμμα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἦτο ἀδύνατον, κόρη μου, διότι ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσω πρῶτον ὄλας μου τὰς ὑποθέσεις καὶ μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον κατήντησε νὰ γείνη χρόνος· ἄλλὰ τώρα ἦλθα καὶ θὰ καθήσω μαζή σου· γυναῖκα δὲν ἔχω, παιδιά δὲν ἔχω, εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ μοῦ μένεις, δὲν πιστεύω νὰ νυμφευθῶ, διότι ἐγήρασα, καὶ ἔτσι θὰ ζήσωμε πλέον μαζή.

ΕΛΕΝΗ ἀναλαμβάνουσα τὸ πρότερον κλαυθμηρὸν ὕφος. — Δι' ὀλίγον καιρόν, θεῖε μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πῶς δι' ὀλίγον καιρόν ;

ΕΛΕΝΗ. — Θὰ γείνω καλόγρηα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Δὲν πιστεύω νὰ ἔχασες τὸν νοῦν σου.

ΕΛΕΝΗ ἐγειρομένη. — Ἄ, μὴ μοῦ λέγῃς τίποτε. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁμοίως. — Ἐλα ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι, ὄχι. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

ΕΛΕΝΗ βάλλουσα κραυγὴν ἀπέλπισίας καὶ πίπτουσα λιπόθυμος. — Ἄ !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — ὦ ! . . . Ἐλένη ! . . . ἐλιποθύμησεν ; . . . Ἐλένη μου, Ἐλένη. . . .

ΣΚΗΝΗ Δ'

Οἱ ἄνωτέρω, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φέρουσα τὸν καφὲν τοῦ Νικολάου καὶ βλέπουσα τὴν Ἐλένην λιπόθυμον. — Αἱ ! . . . τί ἔπαθε ; [Πίπτει τῶν χειρῶν αὐτῆς ὁ δίσκος]. — Ποῦ ἦταν ἡ κατση ἡ ὦρα, παιδάτσι μου ; βῆ ! βῆ ! βῆ !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κερά Καλομοῖρα, ὀλίγο νερό γρήγορα, ἐλιποθύμησε.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἀνερχομένη*. — Ἄλλοῖ κακὸ ποῦ ἔπαθα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἰδίᾳ*. — Ἄ, μὰ πολὺ κατάκαρδα παίρνουν τὴ κάθε λύπη τους ἢ ἄθηναίαις.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *φέρουσα ὕδωρ*. — Ἐλέγκω μου, Ἐλέγκω μου, ἄνοιξε τὰ ματάτσα σου, παιδάτσι μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τρίψε της τὸ μέτωπο, κερά Καλομοῖρα, ἄντε γειά σου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ φέρουμε τὸ γιατρό, κὺρ Νικολάτση;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καλὲ δὲν βαρύνεσαι... δὲν εἶνε τίποτε.

ΕΛΕΝΗ *συνερχομένη*. — Ἄχ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Νά, βλέπεις;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Ἐλέγκω μου, σήκω, παιδάτσι μου, πιὲ μιὰ γουλίτσα νερό.

ΕΛΕΝΗ — Θὰ πεθάνω.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *περίτρομος*. — Στιὸς τσαὶ Παναγιά!... δάκωσ' τὴ γλῶσσα σου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἔλα σήκω, δὲν ἔχεις τίποτε....

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σοῦ κάνω ἓνα τίλιο;

ΕΛΕΝΗ *ἐξησθενημένη φωνῇ*. — Ὅχι, κερά Καλομοῖρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Νὰ σοῦ κάνω ἓνα χαμομηλι;

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κάμε τὸν καφέ μου, κερά Καλομοῖρα, ἔς τὸ θεό σου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἀνερχομένη*. — Τὸν καφέ; ὀρισμός σου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἰδίᾳ*. — Πῶς; νὰ κάμω διὰ νὰ φέρω μιαν διόρθωσιν;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *αἴρουσα τὸν δίσκον καὶ κατερχομένη*. — Τί λέεις; νὰ στείλω γιὰ τὸ γιατρό;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἀνυπομονῶν*. — Οὐ κ' ἐσύ... Μπόαρ!...

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἀπερχομένη*. — Αἶ, καλά, καλά, καλά....

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΕΛΕΝΗ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πῶς εἶσαι;

ΕΛΕΝΗ. — Καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *καθήμενος παρ' αὐτῆς*. — Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἐλένη μου ἔλα νὰ κάμωμ' ἓνα ταξειδάκι.

ΕΛΕΝΗ *ἐξανισταμένη*. — Τί πράγμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ένα μικρό ταξειδάκι ἕως εἰς τὴν Ἰταλίαν, νὰ λησμονήσης τὴν λύπην σου, ν' ἀλλάξης ἀέρα

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι, θεῖε μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ — Μὰ διατί;

ΕΛΕΝΗ τραγικῶς. — Καθῆχον ἱερὸν μὲ δεσμεύει ἐδῶ, ἀνήκω εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ ὁ σύζυγός μου εἶνε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ μεταβαίνων ἀριστερᾶ. — Μπαλσαμωμένος! . . . πῶς τὸ ἐλησμόνησα;

ΕΛΕΝΗ ἀκούουσα τὸ ἀρολόγιον νὰ σημαίῃ τὴν ἐνάτην ὥραν καὶ βάλλουσα κραυγὴν. — ὦ Α! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀναπηδῶν ἐντρομος. — Οὐὼτ ἰζ ἰτ;

ΕΛΕΝΗ μετροῦσα τὰς ὥρας. — Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀχτώ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μετρῶν συγχρόνως τὰς μεσαίας ὥρας. — Φῶρ, φάϊφ, σίξ. . . .

ΕΛΕΝΗ τραγικῶς. — Ἐννέα! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁμοίως. — Νάϊν! . . .

ΕΛΕΝΗ. — Θεῖε μου, κάμε τὸν σταυρόν σου πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ σφίγγων τὰς γρόνθους αὐτοῦ. — Γκοδδέμ! . . .

ΕΛΕΝΗ βάλλουσα κραυγὴν καὶ ἀπερχομένη δεξιᾶ. — ὦ Α!

ΣΚΗΝΗ 5'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μόνος βλέπων ἐννεὸς πρὸς τὴν θύραν καὶ εἶτα κατερχόμενος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Εἶδα πολλοὺς τρελλοὺς ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον, μὰ τέτοια τρέλλα δὲν τὴν εἶδ' ἀκόμη [Μιμούμενος τὸ τραγικὸν ὕφος τῆς Ἑλένης]. — Πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ! . . . [Διατρέχων τὴν αἴθουσαν]. — Ταξειδάκι θέλω νὰ κάμω ἐγώ, καὶ δὲν τὴν παίρνω νὰ τὴν πάγω ἔς τὴν Κέρκυρα; αὐτὴ εἶνε γιὰ τὸ φρενοκομεῖόν! [Δυσανασχετῶν]. — Ἐδῶ καὶ ἄλλαις ἔχασαν τοὺς ἀνδρας των, μὰ καμμιά δὲν ἄκουσα νὰ τὸν μπαλσαμώσῃ. . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸν ἔχη μπαλσαμωμένο τὸν ἄνθρωπο σὰν νὰ ἦτανε μούμια! Τίποτε, θὰ πάγω νὰ εὕρω νεκροθάπτας νὰ τὸν θάψουν καὶ ἄς κλάψῃ ὅσο θέλει ἡ κυρία Ἑλένη. [Λαμβάνων τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του]. — Πρῶτα ὁμως θὰ τοὺς φέρω νὰ πάρουν τὸ τουρσί ποῦ εἶνε ἔς τὴ μπουκάλα! . . .

ΣΚΗΝΗ 7'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μελανεῖμων, κάτωχος, ἀτημέλητον ἔχων τὴν κόμπη καὶ τὴν γεινάδα, τὸ δὲ βλέμμα πυρῶδες καὶ ἄγριον. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὕποκλινων. — Κύριε... [Ἰδία]. — Ποιὸς διάβολος εἶνε αὐτός;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πεφοβισμένος. — Ἐξέρχεσθε;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Δηλαδή...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετὰ δισταγμοῦ. — Ἦθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ δεχθῆτε μίαν στιγμὴν...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος ἀριστερᾷ καὶ δεικνύων τὸ ἀνάκλιτρον. — Ὅρισατε, παρακαλῶ... καθήσατε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθήμενος ἐν θλίψει. — Εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰστάμενος πρὸ αὐτοῦ. — Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὕψων περίλυπον βλέμμα. — Ὀνομάζομαι Ἀλέξανδρος Βεντῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὕποκλινων καὶ καθήμενος. — Χαίρω πολὺ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἡρέμα ἐν ἀρχῇ, κατόπιν μετὰ συγκινήσεως καὶ τέλος τραγικῶς. — Πρὸ ἕξ μηνῶν ἐνυμφεύθην, κύριε, καὶ μετὰ ἑξάμηνον εὐδαιμονίαν, μετὰ βίον εἰς φθόνον δυνάμενον νὰ κινήσῃ καὶ αὐτοὺς τοῦ Παραδείσου τοὺς ἀγγέλους, ἀπώλεσα τὴν σύζυγόν μου!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — Ἄ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀπομάσσων τὰ δάκρυά του. — Τὴν ἀπώλεσα διὰ παντός!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀφ' οὗ ἐμόρφασε ἰδιαίτερος στρεφόμενος πρὸς τὸν Νικόλαον. — Λυποῦμαι κύριε, λυποῦμαι πολὺ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ οὔτινος ἢ συγκινήσεως ἀξάνει. — Ἦτο ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ δραπέτης, ἥτις μοῦ ἐδόθη ἵνα τὸν βίον μου καταστήσῃ ἄλυπον, ἀνώδυνον... ἦτο πλάσμα θεσπέσιον, τὸ ὁποῖον θὰ κλαίω αἰωνίως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδία. — Τί διάβολο ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς ἀποθαμμένους;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὀλοφυρόμενος. — Συγχωρήσατέ με, δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου... Ἄ, κύριέ μου, ἂν τὴν ἐγνωρίζατε θὰ ἐκλαίατε μαζῇ μου βεβαίως ἦτο ἄγγελος!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδία στένων. — Ἀμαρτίαις εἶχες, Νικολῆ μου, σήμερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀπέθανε καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐλυπήθη, ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐκλαυσε, διότι εἶχε καρδίαν ἀγγέλου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κύριέ μου... [ἰδία] Μπα, σὲ καλό σου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετ' ἀπελπισμοῦ. — Ἄ, θεέ μου, διατί μὲ ἠδίκησας;... Διατί μὲ ἠδίκησε, κύριε, ὁ Θεός;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀφελῶς. — Τί νὰ σᾶς εἰπῶ;...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἦθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξέλεξε τὴν ἰδικήν μου καρδίαν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καθὼς φαίνεται

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἐγειρόμενος*. — Ἐμένα ἡῦρεν ; ἔμένα τὸν ταλαί-
πυρον καὶ τὴν ἐμὴν ἐπλήγωσε καρδίαν ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἄλλά, κύριε . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἀφελῶς*. — Τῆς ἔκαμα ποίημα, τὸ ὁποῖον θὰ
χαράξω ἐπὶ τοῦ τάφου της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἄ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐν αὐτῷ ἐκφράζω τὴν λύπην μου, τὸν
θαυμασμόν μου, τὴν λατρείαν μου, τὸν πόνον μου, τὰς φροντίδας
μου... ἔλα τέλος πάντων τὰ συναισθήματα τὰ ὁποῖα μὲ κατέχουν,
ἀφ' ἧς στιγμῆς μετέστη πρὸς τὸν Κύριον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐκπληκτος*. — Ποῖον κύριον ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πρὸς τὸν Θεόν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἄ . . . ὄλ ράιτ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἀπαγγέλλων μετὰ πάθους* :

Νυκτοβλέφαρος αἰθρία,
ἀνουράνευτος σκιά,
ἢ αἰχμάλωτος καρδία
ποντοπόρος θρηνηῖ.
Ἦσο σὺ ὁ ἄγγελός μου,
ἢ ζωὴ μου, σὺ τὸ πᾶν,
σ' εἶχα πάντοτε ἐντός μου
καὶ σοῦ ἔκαμα πᾶν, πᾶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐκπληκτος*. — Τί πρᾶγμα ; πᾶν, πᾶν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ναί, πᾶν, πᾶν, . . . μὲ τὸ χέρι μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἰδία βλέπων αὐτὸν ὑπόπτως*. — Τρία πουλάκια κά-
θονται

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἐξακολουθῶν* :

Μαύρη πλάξ θὰ σὲ σκεπάσῃ
ὁ ἀήρ θὰ σὲ φρουρῇ
ἀλλ' ἐμὲ θὰ μ' ἀναρπάσῃ
ὁ Σατὰν καὶ τὰ Οὐρί.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἰδία*. — Λέρ μπαλέρ, ξιφίρ μαλέρ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *μετ' ἀπελπισμοῦ* :

Μία νύξ θὰ μᾶς χωρίσῃ
τῶν ἀστέρων, τοῦ παντός,
ἀργυρόπεπλος θὰ σχίξῃ
τὰ ἐντός καὶ τὰ ἐκτός ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἰδία*. — Αὐτὸς βάζει κάτω καὶ τὸν Ἐξαρχό-
πουλον ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πῶς σᾶς φαίνεται ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Λαμπρόν, ἔξοχον ! . . . τὸ ἐκάματε μό-
νος σας ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Εἶνε νὰ τὸ ἐρωτᾶτε, ὅταν βλέπετε ὅτι εἶνε
κραυγὴ ὀδύνης τὴν ὁποίαν ἐκπέμπω ἐκ βάθους ψυχῆς ; . . . διότι
ὅπου καὶ ἂν εἶμαι, ὅπου καὶ ἂν πάγω τὴν βλέπω ἐμπρὸς μου,
φαιδρᾶν, μειδιῶσαν, νὰ μοῦ τείνη τὰς χεῖρας, νὰ μὲ προσκαλῆ
νὰ μοῦ προτείνῃ τὰ χεῖλη της. . . . [Τείνων τὰς χεῖρας] ᾿Α, σὺ εἶσαι,
σὺ εἶσαι, Κόριννα, στάσου, μὴ φεύγῃς. . . . [Διατρέχων τὴν αἰθουσαν
τεταμένους ἔχων τοὺς βραχίονας ὅπως συλλάβῃ τινὰ καὶ βλέπων τὸν Νικόλαον ἀπομακρυνό-
μενον αὐτοῦ] Μὴ φεύγῃς

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἀποφεύγων αὐτὸν ἰδία*. — Αὐτὸς εἶνε δαιμονισμένος. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *τρέχων κατόπιν τοῦ Νικολάου*. — Κόριννα, Κόριννα . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *διαφεύγων*. — Ἐγὼ τὸν φοβοῦμαι. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κόριννα ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Πίσω μου εἶσαι, δαίμονα, κ' ἐμπροστὰ μου
κρέμεσαι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *κατορθῶν νὰ συλλάβῃ αὐτόν*. — Κόριννα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐξανιστάμενος*. — Μά, κύριε

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *λιποθυμῶν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Νικολάου*. — ᾿Α !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐμβρόντητος*. — Νά τα μας ! . . .

ΣΚΗΝΗ Η΄

Οἱ ἄνωτέρω, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *χορμίζουσα ἐπὶ δίσκου τὸν καφέν*. — Στιὸς τσαί Παν-
γιᾶ ! . . . [Ὁ δίσκος πίπτει τῶν χειρῶν της] Τ' εἶνε πάλι ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *καθίζων τὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ ἐδωλίου*. — Κερά Καλομοῖρα,
ὀλίγο νερὸ γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *παρατηροῦσα τὸν Ἀλέξανδρον*. — Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου,
πὶς εἶνε τοῦνος ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Φέρε τὸ νερὸ σοῦ λέγω. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἀνερχομένη*. — Ποῦ ἔβρεθηκ' ἐπά ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μπρὲ ἄφησε τῆς κουβένταις τώρα καὶ κάμε
γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *κατερχομένη*. — Καλὸ ντέ, δὲν εἶπα τσαί τίποτες
καχό.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Χύσε του ὄλο τὸ κανάτι

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ραντίζουσα αὐτόν. — Ἐς τὰ μαῦρα ντυμένος εἶνε ὁ ἄραχλος κχῦμένη θὰ ἔνε ἡ καρδοῦλά του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ συνερχόμενος. — Ἄ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, — Πῶς εἴσθε, κύριε ; . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καλά, σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ εἶμχι ; τί ἔπαθα ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ τρίβουσα τὰς χεῖράς του. — Ἀραθυμιὰ ἦτανε, παιδάτσι μου, πάει, ἔπερατσε. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ συνερχόμενος ἐντελῶς. — Ναί, ἐλιποθύμησα. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρίβη τὰς χεῖρας. — Θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἓνα τίλιο ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ὅχι, γερόντισσά μου, εὐχαριστῶ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἓνα χαμομήλι ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ὅχι, ὄχι. . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Θέλεις νὰ σοῦ. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀνυπομονῶν. — Ἀφοῦ σοῦ λέγει ὁ ἄνθρωπος πῶς δὲ θέλει

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Καλὸ ντέ, ὅπως ὀρίζεις. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐν ἀβανακτήσει. — Χὸτ ἔ μπόαρ γιούαρ ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ πλησιάζουσα αὐτόν. — Νὰ σοῦ κάνω τὸν καφέ ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀργίλος. — Νὰ μὴ μοῦ κάνης τίποτε. . . . Στιούπιδδ !

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ. — Μὴν εἶσ' ἔτσι, παιδάτσι μου. . . . δὲ φταίω ἡ ἄμοιρη. . . . τρέμουνε τὰ χέρια μου, τρέμουνε τὰ γόνατά μου, καὶ σὰν ἰδῶ ἀνήμπορο ἄνθρωπο ραίζεται ἡ καρδιά μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Αἶ, καλά, πήγαινε τώρα, στιούπιδδ φέλλω ! . . .

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ αἴρουσα τὸν δίσκον καὶ ἀπερχομένη. — Ἄ, μὰ τούτη τὴ βολὰ θὰ κάνω τὸ σταυρό μου πρῶτα. . . .

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε ἄλλ' ἡ μεγάλη λύπη τόσον μὲ κατέβαλεν ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις μοῦ φέρει ἀμέσως λιποθυμίαν. . . . Συγχωρήσατέ με. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διαμαρτυρούμενος. — ὦ, σᾶς παρακαλῶ. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐὰν ἐγνωρίσατε τὴν λύπην θὰ συμπαθήσετε καὶ θὰ μὲ δικαιοῦσετε τὴν ἡγάπησα πολὺ καὶ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀπορῶν. — Ἄλλ' ἐγὼ εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθήμενος. — Ἴδού, κύριέ μου, μὲ δύο λόγια. . . .
ἤλθον ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ τῆς κάμω
τάφον μεγαλοπρεπῆ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος. — Οὐέλλ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐχω μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ θὰ τὴν
ἐξοδεύσω ὅλην διὰ νὰ τῆς κάμω μαυσωλεῖον ἄξιον τῆς ψυ-
χῆς της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Οὐέλλ, οὐέλλ ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲν ἔχομεν
γλύπτας καλοὺς· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἴσθε τεχνῖται ἄριστοι καὶ
ἀπευθύνομαι εἰς ὑμᾶς, ὅστις ἔχετε κεκτημένην φήμην. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. ἐκπληκτος. — Εἰς ἐμέ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Μάλιστα, κύριε, εἰς ὑμᾶς . . . ἂ, μὴ μοῦ
τὸ ἀρνηθῆτε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀλλά, κύριε

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἀπείρους ἐργασίας, γνω-
ρίζω ὅτι ὀλίγιστος σᾶς μένει καιρός, ἀλλὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας
τὴν λύπην μου, λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι θὰ ἐργασθῆτε διὰ τὴν
ἀγγελικὴν τῆς συζύγου μου ψυχὴν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἐγώ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κύριε Κάσσιε, μὴ μοῦ τὸ ἀρνησθε . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κάσσιος ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Λανθάνεσθε, κύριε, δὲν ὀνομάζομαι Κάσσιος,
δὲν εἶμαι γλύπτης. . ἐγὼ εἶμαι ἔμπορος καὶ ἦλθα σήμερον ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐκπληκτος. — Ἐμπορος ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μάλιστα ἔμπορεύομαι εἰς τὴν Νέαν Ἰόρ-
κην Σέρβιτσαλ ἐντ Κομπανῆ. Νιού Γιόρκ, Ὀλδ Ρόαδ
Κένσιγκτων

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πῶς ; ἐλανθάσθην ; τὸ ὄνομά σας

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τὸ ὄνομά μου τὸ καθεαυτὸ εἶνε Νικόλαος Σερ-
βιτσαλόπουλος, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ ἄνθρωποι ἀφαιροῦν
ὅτι εἶνε περιττὸν καὶ ἔτσι ἔμεινα μόνον Σέρβιτσαλ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀληθῶς δὲν εἴσθε ὁ Κάσσιος ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Σᾶς διαβεβαιῶ . . . Μίστερ Σέρβιτσαλ . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. ἐγειρόμενος καὶ περισκοπῶν τὴν αἴθουσαν — Πραγματικῶς
δὲν εἶνε οἶκος γλύπτου ὁ οἶκός σας . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Λάθος θὰ ἐκάματε . . . θὰ σᾶς ἔδειξαν ἄλλο
σπίτι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Μὰ ἐδῶ μοῦ εἶπαν εἰς τὸ Βαρβάκειον πλη-

σίον κολλητὰ εἰς μίαν μάνδραν, εἰς τὴν γωνίαν ὅπου εἶνε καὶ ἓνας φούρνος, ἄντικρυ σ' ἓνα χρωματοπωλεῖον, σ' ἓνα μεγάλο σπίτι ποῦ τὰ παράθυρα εἶνε πάντοτε κλειστά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κ' ἐγὼ τὰς αὐτὰς σχεδὸν πληροφορίας ἔλαβον... Φαίνεται ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν γνωρίζουν οὔτε ἀριθμοὺς οὔτε ὀνομασίας ὁδῶν... συνεννοοῦνται ἀκόμη μὲ τῆς μάντραις καὶ μὲ τοὺς φούρνους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λαμβάνων τὸν πλόν του. — Ἄ, κύριέ μου, λυποῦμαι πολὺ... μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σᾶς ἠνόχλησα...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τίποτε, τίποτε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὑποκλίνων. — Σᾶς προσκυνῶ καὶ σᾶς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ λαμβάνων τὸν πλόν του. — Τίποτε, σᾶς λέγω... ἐξερχόμεθα μαζῆ... Γκὼ ἂ χέδδ!

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ. — Θεϊέ μου...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐμβρόντητος καὶ τὸ πρόσωπον ἀποστρέφων. — Μία γυναῖκα!

ΕΛΕΝΗ ὁμοίως καὶ ταυτοχρόνως. — Ἕνας ἄντρας!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Τί θέλεις, Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ ἔχουσα πάντοτε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον καὶ διὰ τῆς χειρὸς κάμνουσα νεύματα νὰ φύγη ὁ Ἀλέξανδρος ἐνῶ καὶ οὗτος διὰ χειρονομιῶν τὴν ἀποστραφὴν του ἐκδήλοι.

— Ποῖος εἶνε αὐτός; τί ζητεῖ ἐδῶ; τίς τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν;.. νὰ φύγη, νὰ φύγη, νὰ φύγη...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Μὴν ταραττεσαι, κατὰ λάθος εἰσῆλθε...

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ φύγη... νὰ φύγη...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ δεικνύων αὐτῇ τὴν θύραν. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε... ἢ ἀνεψιά μου... θὰ σᾶς εἰπῶ καθ' ὁδόν... πᾶμε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὅστις ἀνήρχετο στρέφων δειλῶς τὸ πρόσωπον. — Κυρία μου... κατὰ λάθος...

ΕΛΕΝΗ ἥτις ἐστρεψε καὶ αὐτὴ. — Κύριε... [Βάλλουσα κραυγὴν ὡς παρετήρησεν αὐτὸν] Ἄ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ὦ!...

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλέξανδρε!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐλένη!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐκπληκτος. — Μπα, γνωρίζεσθε;

ΕΛΕΝΗ μετὰ δειλίας — Τὸν ἐγνώριζα... τὸν κύριον... ὅταν ἤμουν ἀνύπανδρος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί κάμνεις, Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ σείουσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν. — Τί νὰ κάμω; εἶμαι δυστυχῆς. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κ' ἐσύ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Αἶ, μὰ ἀφοῦ γνωρίζεσθε, τί ἄλλο θέλετε; Ὅλ ραίτ!... καὶ οἱ δύο λυπημένοι, καὶ οἱ δύο ἔχοντες ἀνάγκην παρηγορίας, καθήσατε καὶ εἶπέτε τα διὰ νὰ ἰδῆτε τίνος λύπη εἶνε μεγαλειτέρα. . . . Ἐγὼ πηγαίνω μίαν στιγμὴν ἔξω κ' ἐπανέρχομαι.

ΕΛΕΝΗ. — Θεῖέ μου. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Κάθησε, κάθησε. . .

ΕΛΕΝΗ. — Μὴν ἀργήσης, δὲν θέλω νὰ μείνω πολλὴν ὥραν μόνη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ χαιρετίζων τὸν Ἀλέξανδρον. — Κύριέ μου, σᾶς εἶμαι δοῦλος σας ταπεινότατος.

ΕΛΕΝΗ. — Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσετε, διότι μόνος μὲ μίαν κυρίαν. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — ᾤ, μπᾶ, ᾠ, μπᾶ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σᾶς παρακαλῶ. . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ ἀνερχόμενος. — Πάω νὰ φέρω τοὺς νεκροθάπτας νὰ πάρουν τὴν καρδιά. [Χαιρετίζων ἀμφοτέρους ἀπὸ τῆς θύρας]. — Γχοὺτ μπάη! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ δισταζούσα. — Καθήσατε, κύριε Ἀλέξανδρε. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ — Ἐλένη, διατί φορεῖς πένθος;

ΕΛΕΝΗ καθημένη. — Ἐχασα τὸν σύζυγόν μου. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐκπληκτός. — ᾤ!

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ σεῖς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ στένων. — Κλαίω τὴν γυναῖκά μου. . .

ΕΛΕΝΗ. — ᾠ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κλαίων. — Δυστυχισμένη Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της. — Ταλαίπωρε Ἀλέξανδρε. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ᾤ, δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα λύπη. . .

ΕΛΕΝΗ. — ᾠχι, ὄχι, δὲν ὑπάρχει. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν ὑπάρχει. . .

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα. — Τὸν ἔχω μπαλ-σα-μω-μέ-νον. . . καὶ ἐ-κεῖ μέ-σα ἔ-χω τὴν καρ-διά του. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὀλοφυρόμενος. — Ἐ-χεῖ μέ-σα ; ... Ἄ, δι-α-τί
 νὰ μὴν τὴν μπαλ-μπαλ-σα-μῶ-μῶ-μῶ-σω κ' ἐ-γῶ-γῶ-γῶ...

ΕΛΕΝΗ στένουσα βαθύως. — Ἄχ!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁμοίως. — Ὦχ!...

ΕΛΕΝΗ λυρικῶς. — Ἡμεθα τόσον εὐτυχεῖς!... με ἠγάπα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀφελῶς. — Ἔτσι αἶ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἄ, πῶς με ἠγάπα!... ἤμουν ἡ πρώτη του ἀγάπη,
 ἡ πρώτη...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἦτο νέος;

ΕΛΕΝΗ. — Νεώτατος... πενήντα χρόνων!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δηλαδή ὄχι καὶ τόσον...

ΕΛΕΝΗ. — Ἄλλ' ἦτον ὠραῖος, γλυκὺς, ἔξυπνος... Ἄχ!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Μὴν κλαίης, Ἐλένη... αὐτὰ ἔχει ὁ κό-
 σμος... Μήπως ὑπάρχει δυστυχέστερος ἄνθρωπος ἀπὸ ἐμέ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐγώ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ποτέ!... ἦτο ἄγγελος ἡ Κόριννα.

ΕΛΕΝΗ ἀφελῶς. — Πῶς τὴν ἔλεγαν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κόρινναν

ΕΛΕΝΗ. — Τί περίεργον ὄνομα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Σπάνιον πρὸ πάντων... Καὶ ἦτο τόσον
 ὠραία, ἄ, τί πλᾶσμα ἦτο!... ποτέ δὲν μ' ἐπίκρανε, ποτέ δὲν
 μοῦ εἶπε λόγον κακόν... με ἠγάπα, Ἐλένη, μ' ἐλάτρευε...
 καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕξ μῆνας μ' ἄφησεν ἔρημον, μόνον, ἀπαρηγό-
 ρητον...

ΕΛΕΝΗ. — Ἐμένα ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐνα χρόνον; αἶ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἄ, τί σχέδια ἐκάμναμεν...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἄμ' ἐμεῖς;

ΕΛΕΝΗ. — Τώρα δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ γείνω κα-
 λόγρη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀλήθεια;

ΕΛΕΝΗ. — Βέβαια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Λαμπρὰ ἰδέα... δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, θὰ
 γείνω καλόγρηρος.

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶνε πλέον ὁ κόσμος δι' ἡμᾶς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τίποτε.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅλα τὰ βλέπω μαῦρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ὅλα μοῦ ἐνθυμίζου τὴν Κόρινναν, καὶ
 λυποῦμαι καὶ καίεται ἡ καρδιά μου...

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα. — Ἐχεις δίκαιον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κλαίον. — Ἄ, μόνος μου τοῦλάχιστον εἰς τὸν

Ἄθωνα δὲν θὰ βλέπω ὅ τι ἔβλεπε, δὲν θ' ἀκούω ὅ τι ἤκουε . . .
θὰ βλέπω αὐτὴν μόνην, αὐτὴν μόνον θ' ἀκούω . . .

ΕΛΕΝΗ *στένουσα βαθέως.* — Ὦχ! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ὁμοίως.* — Ἀχ! . . . [*Στραγγίζων τὸ μανδῆλιόν του*].
— Ἐχεις κανένα μαντῆλι νὰ μοῦ δανείσης;

ΕΛΕΝΗ *εἰσάγουσα ὀρθοὺς κλειδίον.* — Μανδῆλι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *λαμβάνων μάκτρον.* — Ἄφησε ἡῦρα αὐτὴν τὴν πε-
τσέτα . . . ὅταν τὴν βρέξω καὶ αὐτὴν θὰ σοῦ ζητήσω ἓνα τρα-
πεζομάντηλον . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ἐχάθη ὀλίγη εὐτυχία κ' δι' ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς;
Ἄ, τί ἄδικος ποῦ εἶνε ὁ Θεός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πίπτων ἐπὶ ἐδωλίον.* — Τί τοῦ ἐκάναμε καὶ μᾶς τυ-
ραννεῖ;

ΕΛΕΝΗ. — Μόνος ὁ θάνατος θὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ βά-
σανα . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί εὐτυχισμένοι ποῦ ἤμεθα πρὸ πέντε
χρόνων!

ΕΛΕΝΗ. — Τίς ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὐρεθῶμεν πάλιν καὶ τόσον δυσ-
τυχεῖς! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *λυρικῶς.* — Ἐνῶ διεβλέπομεν προσμειδιῶσαν
τὴν εὐτυχίαν.

ΕΛΕΝΗ. — Πότε παρῆλθον πέντε χρόνια! . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Νομίζω ὅτι εἶνε χθὲς ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ και-
ρὸς ποῦ διεσκεδάσαμεν.

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλήθεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων τὸ ἐδωλίον του.* — Ἐνθυμεῖσαι πότον ἐχο-
ρεύσαμεν ἓνα βράδῳ εἰς τῆς κυρίας Σοφοκλείδου.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅταν ἐπέσαμεν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων τὸ ἐδωλίον του.* — Τί πέσιμον ἦτο κ'
ἐκεῖνο! . . .

ΕΛΕΝΗ — Ἀκόμη τὸ ἐνθυμοῦμαι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων ὅπως διόλου πρὸς αὐτὴν καὶ περιπαθῶς.* — Ἄ,
τότε τὰς στιγμὰς τοῦ βίου μου ἐπλήρου ἢ γλυκεῖά σου εἰκῶν.

ΕΛΕΝΗ *πεφοδισμένη.* — Σιώπαινε, σιώπα. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀλλὰ κητόπιν εἶδα τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον.

ΕΛΕΝΗ *μετὰ μομφῆς.* — Καὶ μ' ἐλησμόνησες. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *διαμαρτυρούμενος.* — Ὅχι, ὄχι δὲν σ' ἐλησμόνησα
ποτέ. . . ἦτο δυνατόν νὰ σὲ λησμονήσω;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί, ἔτσι μοῦ τὰ λέγεις τώρα. . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ὅχι, σὲ ὀρκίζομαι. . . Καὶ αἱ δύο μαζῆ,

ἢ μία μακρὰν καὶ ἢ ἄλλη πλησίον, κατεστήσατε μέρος τῆς ζωῆς μου εὐτυχές.

ΕΛΕΝΗ. — Τῆς εἶχες ἀναφέρει ποτὲ τῶνομά μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *κάτω νεύων.* — Ποτέ... ἦτο ζηλότυπος...

ΕΛΕΝΗ. — Αἶ, τῆ συχαμένη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *δάκνων τὰ χεῖλη.* — Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ. — Τί κακὸν πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς ζηλότυπος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἐσὺ δὲν εἶσαι;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐγώ; διόλου μάλιστα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἀρπάζων τὴν χεῖρά της.* — Ἄ, Ἐλένη μου...

ΕΛΕΝΗ *ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της.* — Ἀλέξανδρε, τί κάμνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν εἴμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ. — Φίλοι... βεβαίως...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *λαμβάνων τὴν χεῖρα της.* — Διατί δὲν μοῦ ἀφίνεις τὸ χέρι σου τότε, Ἐλένη μου; Μήπως ἡ φιλία δὲν εἶνε αἰσθημα τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως ὅπως καὶ ὁ ἔρως;

ΕΛΕΝΗ. — Ἴσως καὶ περισσότερον τοῦ ἔρωτος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της.* — Λοιπὸν;

ΕΛΕΝΗ *ἀποσύρουσα αὐτήν.* — Ἀλέξανδρε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν θὰ εἴμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ. — Φίλοι;... πάντοτε...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἐγειρόμενος.* — Ἄ, δὲν ὑπάρχει πλέον εὐτυχία δι' ἡμᾶς!... Εὐτυχία... λέξις κενή!...

ΕΛΕΝΗ *ἀνίσυχος.* — Ποῦ πηγαίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *μετὰ μικρὰν σκέψιν.* — Πουθενά!...

ΕΛΕΝΗ. — Ἐλα, κάθησε ἐδῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ παρ' αὐτῆς. — Δι' ἡμᾶς τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοί, τὰ ἄνθη τῶν τάφων καὶ ἡ ἐρημία!...

ΕΛΕΝΗ. — Ἀλήθεια...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ταλαίπωρος Ἐλένη, πῶς σὲ λυποῦμαι... νὰ μὴν προφθάσῃς νὰ χαρῆς τὸν κόσμον... διότι ἐπὶ τέλους σ' ἕνα χρόνον μέσα τί ἠμπόρεσες νὰ ἰδῆς;

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ μήπως εἶδα τίποτε; ὁ ἄντρας μου δὲ μ' ἄφινε νὰ πηγαίνω παντοῦ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Αἶ, τὸν μασκαρᾶ!...

ΕΛΕΝΗ *δάκνουσα τὰ χεῖλη.* — Ἀλέξανδρε!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καταραμένη τύχη!... τί ὠραία θὰ ἐζούσαμεν οἱ δύο μας καθὼς εἴμεθα καὶ τόσον ἀγαπημένοι...

ΕΛΕΝΗ. — Ἄ, μὴ μοῦ ἐνθυμίζῃς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *παρατηρῶν τὴν χεῖρά της.* — Τί ἄσπρο ποῦ εἶνε τὸ χέρι σου...

- ΕΛΕΝΗ φιλαρέσκως. — Εἶνε ἄσπρο ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της. — Καὶ πολὺ μάλιστα.
- ΕΛΕΝΗ αἰσχυνητῆλή. — Ἄλέξανδρε ! . . .
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καὶ ἡ φιλία μας, Ἐλένη ;
- ΕΛΕΝΗ. — Ἡ φιλία ; . . . ᾶ, ναί . . .
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κύτταξε τί διαφορὰν ἔχει ἀπὸ τὸ ἰδι-
κόν μου
- ΕΛΕΝΗ. — Εὐρίσχεις ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν βλέπεις τί μαῦρον ποῦ εἶνε ;
- ΕΛΕΝΗ. — Ἐτὺ εἶσαι ἄνδρας
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ᾶ, διατί νὰ μὴν εἶμαι εὐμορφος.
- ΕΛΕΝΗ. — Τί ἔχεις ; εἶσαι πολὺ καλός. . . . ὡς ἄνδρας εἶσαι
ὅπως πρέπει νὰ εἶσαι.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ περιπτυσσόμενος αὐτήν. — ᾶ, Ἐλένη μου. . . .
- ΕΛΕΝΗ προσπαθοῦσα νὰ διαφύγῃ. — Ἄλέξανδρε ! . . .
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Πῶς σ' ἀγαπῶ. . . .
- ΕΛΕΝΗ. — Αἶ ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Φιλικῶς. . . . ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς ;
- ΕΛΕΝΗ. — Βέβαια. . . . φιλικῶς κ' ἐγώ. . . .
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτήν ἐπανελημμένως. — Ἄν ἐζούσαμε
πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως θὰ εἴμεθα μέλη τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας.
- ΕΛΕΝΗ μετὰ μικρὰν σιγὴν. — Ἐνθυμεῖσαι πρὸ πέντε χρόνων ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἡμῆν πλησίον σου καὶ σοῦ ἔλεγα πό-
σον σὲ ἀγαποῦσα Σὺ τί μοῦ ἔλεγες ;
- ΕΛΕΝΗ κάτω νεύουσα. — Πολλὰ πράγματα.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — ᾶ, διατί, διατί νὰ χωρισθῶμεν ;
- ΕΛΕΝΗ. — Διατί ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τώρα τί θὰ κάμῃς, Ἐλένη ;
- ΕΛΕΝΗ. — Τί νὰ κάμω ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος. — Ἐγὼ δὲν ἀποφασίζω νὰ γείνω
καλόγηρος.
- ΕΛΕΝΗ. — ᾶ ! . . .
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Θὰ ἀγοράσω ἓνα σπιτάκι εἰς καμμίαν νῆ-
σον τῶν Κυκλάδων, εἰς τὴν Νάξον λόγου χάριν, καὶ θ' ἀποσυρθῶ
διὰ νὰ κλαίω τὴν Κόρινναν Σὺ θὰ γείνης καλόγηρα ;
- ΕΛΕΝΗ. — Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Ἀγόρασε καὶ σὺ ἓνα σπιτάκι εἰς καμμίαν
ἄλλην νῆσον ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὴν Πάρον ἢ τὴν Ἀντίπαρον,
φέρ' εἰπεῖν. . . .
- ΕΛΕΝΗ. — Εἶνε κοντά ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τρεῖς βουτιαῖς. . . . θὰ ἔχω κ' ἓνα μικρὸ
τρεχαντῆρι νὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βρῖσκω.

ΕΛΕΝΗ ^{ὕποπτως}. — Θὰ ἔρχεσαι ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ^{θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους}. — Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

ΕΛΕΝΗ ^{δειλῆ}. — Φοβοῦμαι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τί φοβεῖσαι ;

ΕΛΕΝΗ, — "Ἄν καμμιά φορά σὲ πιάσῃ τρικυμία ; διατί νὰ
κατοικήσῃς ἄλλοῦ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Καὶ δὲν κατοικοῦμεν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐ-
τὴν νῆσον ; Εἰς τὴν Φολέγανδρον παραδείγματος χάριν ποῦ εἶνε
καὶ ἔρημος.

ΕΛΕΝΗ. — Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δὲν θὰ καθήμεθα μακρὰν.

ΕΛΕΝΗ. — 'Εσὺ σ' ἓνα χωριὸ κ' ἐγὼ σὲ ἄλλο. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Τρεῖς ὥραις τὸ πολὺ.

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ δύο. . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Δύο πεζῆ, ἐπειδὴ ὅμως θὰ ἔρχωμαι μὲ τὸ
γαϊδουράκι θὰ τὸ παίρνω σὲ μία ὥρα.

ΕΛΕΝΗ — Καβαλλικεύεις καλὰ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Νὰ δὰ ἡ ὥρα! . . . χρειάζεται καὶ τέχνη γιὰ
τὴ γαϊδουροκαβαλλαρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Ποῦ ξεύρεις καμμιά φορά ; . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ἐννοια σου θὰ κάνω πέντ' ἔξη δοκιμάς. . .

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ἂν τὸ γαϊδοῦρι σου ἀγριέψῃ καμμιά ἡμέρα ;
. . . ὄχι, ὄχι. Φοβοῦμαι μὴν πάθῃς τίποτε, νὰ ἔλθῃς 'ς τὸ
ἴδιο χωριό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ἐρχομαι.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ καθήσῃς ἀντίκρυ 'ς τὸ σπίτι μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κάθουμαι.

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ νὰ ἔρχεσαι συχνά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Κάθε βράδυ.

ΕΛΕΝΗ ^{μετὰ συστολῆς}. — Κάθε βράδυ ἤμπορεῖ νὰ σὲ ἰδῆ κανεὶς
καὶ νὰ μᾶς παρεξηγήσῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ^{μυστηριωδῶς}. — Αἶ, τότε νὰ τί νὰ κάνωμεν . . .

ΕΛΕΝΗ ^{περιέργως}. — Τί ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — Νὰ καθήσῃς ἐσὺ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα
κ' ἐγὼ εἰς τὸ κάτω.

ΕΛΕΝΗ ^{ἐξανισταμένη}. — Εἰς ἓνα σπίτι ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — 'Εσὺ ἀπὸ ἄνω κ' ἐγὼ ἀπὸ κάτω, τί
πειράζει ;

ΕΛΕΝΗ ^{μετὰ μικρὰν σκέψιν}. — Δὲν καθήμεθα μαζῆ λέγω ἐγώ ;

- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ιδίᾳ ἔκθαμβος*. — "Ὀλ ράϊτ ! . . .
- ΕΛΕΝΗ. — Πότε θὰ φύγωμεν;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. — "Ὅποτε θέλεις;
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ιδίᾳ*. — "Αἱ ἄϊ, ἄϊ, ἄϊ! . . . Αὐτὴ ἦτον ὅλη των ἡ λύπη, ἡ λιποθυμιαίς, τὰ φαρμάκια! . . . καὶ νὰ μὴν ἀργήσω, καὶ νὰ ἔρθω γρήγορα . . . [Ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ]. — Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου!
- ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *φέρουσα ἐπὶ δίσκου τὸν καφέν*. — "Α! τούνη τὴ βολὰ κρατιοῦμαι καλὰ καὶ καλὰ! . . . [Βλέπουσα τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Ἑλένην ἐνηγκαλισμένους βάλλει κραυγὴν καὶ ἀφίνει τὸν δίσκον νὰ πέσῃ κάτω]. — "Α! . . .
- ΕΛΕΝΗ *ἀνατινασσομένη*. — Θεέ μου! . . .
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἐγειρόμενος*. — Τί εἶνε;
- ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἐκπληκτος*. — Βῆ, βῆ, βῆ, τί λέπουν τὰ μάτιξ μου . . . [Μένει ἄφωνος καὶ ἀκίνητος].
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *γελῶν καὶ κατερχόμενος*. — Μπα, γιατί ἐσηκωθήκατε;
- ΕΛΕΝΗ *κάτω νεύουσα*. — Θεϊτέ μου . . .
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *τῷ Ἀλεξάνδρῳ*. — Ἡύρατε τέλος πάντων τὸν γλύπτην, ὁ ὁποῖος θὰ κάμη τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μαυσωλεῖον εἰς τὴν γυναῖκά σας;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *κάτω νεύων*. — Κύριε . . .
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *τῇ Ἑλένῃ*. — "Ἐφερα τοὺς νεκροθάπτας . . . αἱ, τί λέγεις; νὰ δώσωμε τὴν καρδιά;
- ΕΛΕΝΗ *κλαίουσα*. — Θεϊτέ μου, θεϊτέ μου, συγχώρησέ με.
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἀσπαζόμενος αὐτήν*. — Τί πράγμα; καλὲ δὲν κάμνεις τὴ δουλειά σου, κόρη μου; Αὐτὸ ποῦ ἤθελα ἔκαμες, Ἑλένη μου.
- ΕΛΕΝΗ *χαίρουσα*. — Ἀλήθεια;
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ἀχοῦς ἐκεῖ!
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *μειδιῶν*. — Νὰ πιστεύσω ὅτι . . .
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Βεβαίως νὰ τὸ πιστεύσης, φίλε μου. . . . κ' ἐγὼ νὰ σὰς στεφανώσω μάλιστα.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *προσκαλῶν παρ' αὐτῆς τὴν Ἑλένην κρυφίως*. — Ἑλένη μου! . . .
- ΕΛΕΝΗ *τρέχουσα πρὸς αὐτὸν κρυφίως*. — Ἀλέξανδρέ μου! . . .
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ὄστις κατῆλθε*. — Λαμπροὶ ἄνθρωποι! . . . τὸ πρῶτ ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθοῦν, τώρα χοροπηδᾶν! . . . αὐτὸ θὰ εἰπῆ κόσμος. . . "Ὀλλ ράϊτ! . . .
- ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἡλιθίως*. — Βῆ, βῆ, τ' εἶνε τοῦνα;
- ΝΙΚΟΛΑΟΣ *κτυπῶν τὸν ὄμον αὐτῆς*. — Κερά Καλομοῖρα, πὲς 'ς τοὺς νεκροθάπτας νάρθοῦν μάνι μάνι . . . ἔλα γρήγορα.
- ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ *ἀπερχομένη καὶ τοὺς βραχίονας ἀπαλλοῦσα*. — Βῆ, βῆ, βῆ. . . ἄλατσε ὁ κόσμος, γυιόκα μου, ἄλατσε ὁ κόσμος! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Καί φτιάσε μου τὸν καφέ μου ἀπ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ τοῦ κόσμου. . . Ἐπὶ τέλους θὰ τὸν πιῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου . . .

ΕΛΕΝΗ κρυφίως διαφεύγουσα τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου. — Ἔλα, ντροπή σου καὶ λιγάκι . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ περιπτυσσομένους αὐτοὺς. — Κ' ἐσεῖς ἐλάτ' ἐδῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου νὰ σᾶς σφίξω καὶ τοὺς δύο σὰν παιδιὰ μου . . .

ΕΛΕΝΗ κρυφίως ἐπιπλήττουσα τὸν Ἀλέξανδρον ὅστις τὴν τσιμπᾷ. — Ἡσυχία λοιπόν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κατερχόμενος μετ' αὐτῶν. — ὦ ἀνθρωπότης . . . πάντοτε ἡ ἴδια εἶσαι, καὶ δὲν θ' ἀλλάξης ποτέ! Ἄχ, εἶχε δίκαιον ὁ Σοῦτσος ὅταν ἔλεγε :

Ὁ κόσμος ἔτσι ἐκτίσθη
καὶ ἔτσι ἐσχηματίσθη
καὶ δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀλλάξη
τὴν ἄτακτὴ του τάξι!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

ΕΙΠΑΝ πῶς ἡ εὐαίσθητη Μαρία
Ἐπῆρε σουλιμὰ γιὰ νὰ πεθάνη.
Κόσμε ψεύτη, ἀνόνη κοινωνία!
Τὸ σουλιμὰ δὲν ξέρεις τί τὸν κάνει;

[Ἐκ Ζακύνθου]

ΥΑΚΙΝΘΟΣ